

JOHANN GÜNTHER

Satakieli

Shakespeare kuvaa satakielen laulua kertoessaan Romeon ja Julian lemmonyöstä. Lapsena, koulupoikana, minun täytyi lukea se. Enemmän pakosta kuin vapaaehtoisesti.

Aikuisena katsoin sitten tietoisemmin näytelmän näistä klassisista rakastavaisista. Näytelmä oli modernisoitu. Tapahtumat oli siirretty meidän maailmaamme ja niitä oli helpompi ymmärtää. Eräs elokuva siirsi keskiajan parin jopa nykypäivän Amerikkaan, jossa he ajoivat autolla, vaikka alkuperäistekstissä ratsastettiin. Kaikissa näissä versioissa satakieli oli minulle vain lintu. Lintu ilman selvää kuvaa. Pieni lentävä eläin, joka visertää. Euböassa Kreikassa sain kuulla, että satakieli on aivan erikoinen lintu. Sain kokea sen erityisyyden jo ennen kuin ymmärsin, että kyseessä on satakieli. Hotellimme oli meren rannalla puiden, pensaiden ja palmujen keskellä. Monet kukat ja pensaat kukkivat. Kaikki oli vielä vihreää. Toukokuun lopulla kesän armoton kuumuus ei vielä ollut alkanut. Tällä paratiisimaisella seudulla, kaupungin ja liikenteen ulottumattomissa, oli rauhallista. Lintujen viserrys kuului paremmin kuin missään muualla. Yksi linnusta lauloi erityisen kauniisti. Kauan emme tienneet, missä se istui ja mikä lintu se oli, kunnes suomalainen työystävämme osoitti erästä puuta ja sanoi: "satakieli".

Käännös: Hanna Risku